

Arrest

nr. 115 136 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Amla in het district Dar-e Noor van de provincie Nangarhar. Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kocht uw vader, die zelf als ploegbaas werkte voor de Japanse ngo PMS (Peace Medical Services), een houtwinkel voor u. Het eerste jaar werkte u alleen in de winkel. Het hout werd geleverd door een zekere Gulab. Hij was tevens de houtleverancier van de vorige eigenaar van de winkel. Gulab praatte met u over de jihad tegen de Amerikanen. Na een jaar was uw vader met Gulab overeengekomen om hem partner te maken en hem de helft van de opbrengst te geven. Op een dag stelde Gulab u voor om mee te gaan naar zijn dorp, Utran, om kennis te maken met de mensen van wie hij zijn hout kocht. Nadat u vervolgens deze mensen had ontmoet nam Gulab u mee naar zijn huis.

Daar waren verschillende taliban samengekomen. Twee van hen vroegen u om wapens te vervoeren naar Jalalabad, wapens te verbergen in uw winkel en taliban onderdak te bieden wanneer zij naar Amla kwamen. U vertelde thuis alles aan uw vader die meteen Gulab opbelde en hem vroeg te komen. Wanneer Gulab bij u thuis was viel plotseling de politie binnen en arresteerde uw vader en Gulab. U bevond zich toen in een andere kamer. U bent de volgende dag samen met uw moeder naar de malek gegaan en heeft alles uitgelegd waarna hij uw vader vrij kreeg. Twee dagen later ging u naar Jalalabad. U bleef er bij uw tante slapen. Uw moeder belde die avond met de boodschap dat de taliban was gekomen op zoek naar u en dat ze uw vader hadden geslagen. U bent dan de volgende dagen bij uw tante gebleven. Intussen hadden de taliban ook de man van uw tante gevraagd waar u was. Enkele dagen later bent u uit Afghanistan vertrokken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een taskara, een taskara van uw vader, een dreigbrief van de taliban, documenten van uw vader van het ziekenhuis, foto's van uw vader op zijn werk en een attest van FOD Justitie voor ontvangst van uw taskara.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met Gulab en de taliban zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u weinig overtuigende verklaringen aflegt over hoe u in contact bent gekomen met Gulab en over zijn rol in uw winkel. Zo zegt u eerst wanneer u gevraagd wordt hoe u in contact bent gekomen louter dat hij hout leverde aan uw winkel (CGVS, p. 9). Wanneer dan opnieuw gevraagd wordt hoe u in contact bent gekomen om hout voor jullie te leveren zegt u dat hij zag dat er een nieuwe houtwinkel open was en dat hij voorstelde hout te leveren voor uw winkel, zoals hij bij alle winkels deed (CGVS, p. 9). Later wijzigt u uw verklaringen echter opeens en zegt u dat hij al hout leverde aan de eigenaar van de winkel van voor uw vader deze winkel had gekocht (CGVS, p. 9). Dergelijke strijdige verklaringen over hoe u in contact bent gekomen met Gulab, nochtans de spilfiguur in uw relaas, doet ernstige twijfels rijzen.

Ook over de rol die Gulab in uw winkel speelde zijn uw verklaringen weinig aannemelijk. Eerst zou hij louter hout hebben geleverd en beheerde u de winkel alleen. Na een jaar zou hij met uw vader overeengekomen zijn om partner te worden en de opbrengst in twee te verdelen. U kan echter geen overtuigende verklaring bieden voor het feit dat uw vader Gulab opeens partner maakt en u daardoor de helft van de opbrengst aan hem moest afstaan. Eerst zegt u dat uw vader dat deed omdat hij zelf niet in de winkel kon staan vanwege zijn werk bij PMS (CGVS, p. 9). Dit overtuigt echter geenszins daar u de winkel reeds een jaar lang alleen had beheerd (CGVS, p. 6). Wanneer u dan gevraagd wordt wat het voordeel ervan was om Gulab partner te maken laat u het opnieuw na een verklaring te geven (CGVS, p. 10). Nadat u het een derde keer gevraagd wordt zegt u dan opeens dat dit was omdat Gulab soms geen hout leverde en door hem partner te maken zou er een garantie zijn dat er steeds hout zou worden geleverd (CGVS, p. 10). Deze verklaring overtuigt niet, zeker gezien u door jullie overeenkomst immers de helft van uw opbrengst diende af te staan.

Verder kunnen er vragen gesteld worden over het feit dat Gulab en de taliban uitgerekend u zo nodig willen rekruteren. Uw vader werkt voor een Japanse ngo, u bent tegen de jihad en u zegt zelfs dat Gulab al eerder had gepeild naar uw mening over het verbergen van munitie in de winkel en dat u toen weigerde (CGVS, p. 11). U verklaart dan dat hij u bij zich thuis uitnodigde om u door oudere talibs te laten overtuigen (CGVS, p. 11). Dit is echter geenszins een verklaring waarom hij zo nodig u wil laten rekruteren. Wanneer u dan nogmaals wordt gevraagd waarom Gulab uitgerekend u wil laten rekruteren kan u louter zeggen dat ze u jonge mensen toonden die ook aan de jihad meedoen, wat opnieuw geen verklaring is (CGVS, p. 11). Bovendien is de wijze waarop uw rekrutering gebeurde weinig aannemelijk. Zo zegt u dat ze al meteen vanaf de eerste keer dat ze u zagen, en wetende dat u eigenlijk niet akkoord ging met hun handelswijze en dat uw vader zelfs voor een Japanse ngo werkte, aan u vroegen om wapens te transporteren, wapens te verbergen en onderdak te bieden aan talibs (CGVS, p. 7). Dat de taliban u op een dergelijke overhaaste en roekeloze wijze zouden trachten te rekruteren doet verdere twijfels rijzen.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw eigen handelswijze met betrekking tot Gulab en zijn visie over de jihad eveneens weinig overtuigend. Zo zou hij al van in het begin over de jihad hebben gesproken met u en positief tegenover de strijd tegen de Amerikanen hebben gestaan (CGVS, p. 10). Na een jaar zou hij u zelfs hebben voorgesteld om wapens te verbergen in de winkel en gezegd dat jullie moesten gaan vechten (CGVS, p. 10). Het is echter weinig aannemelijk dat u niets hierover aan uw vader, die zelf voor een buitenlandse ngo werkt, zou hebben verteld (CGVS, p. 10). Uw eerste verklaring hiervoor is dat u dacht dat Gulab een gewone tablighi was, een rondtrekkende preker (CGVS,

p. 10). Daarna zegt u niets tegen uw vader te hebben verteld omdat u en Gulab goede vrienden waren (CGVS, p. 10). Dergelijke oppervlakkigheden verklaren geenszins waarom u zou hebben nagelaten over de jihadistische ingesteldheid van Gulab en over zijn plannen wapens te verbergen in de winkel te praten met uw vader die zelf voor een buitenlandse organisatie werkt.

Ook het verdere verloop van uw relaas komt weinig waarschijnlijk over. Zo zou u aan uw vader hebben verteld dat de taliban u hebben trachten te rekruteren waarna hij Gulab opbelde en hem vroeg naar jullie thuis te komen (CGVS, p. 8). Opeens zou de politie – of het leger, u weet het immers niet – bij jullie thuis zijn binnengevallen en zouden zij uw vader en Gulab hebben gearresteerd (CGVS, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt waarom de politie opeens bij jullie binnen stond kan u alleen maar gissen en zegt u dat Gulab misschien door hen gevolgd werd, wat geenszins weet te overtuigen (CGVS, p. 12). Bovendien is het vreemd dat ze uw vader arresteerden en u ongemoeid lieten (CGVS, p. 8). Indien ze Gulab al eerder op het spoor waren en hem volgden kan verwacht worden dat ze u eveneens zouden willen ondervragen gezien u 2 jaar met Gulab heeft gewerkt en u naar zijn huis bent geweest. Dat dit niet gebeurde, ogenschijnlijk omdat u zich op het moment van de arrestatie in een andere kamer in het huis bevond, komt weinig aannemelijk over (CGVS, p. 8).

Tevens dient nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over de situatie sinds uw vertrek eveneens weinig weten te overtuigen. Zo zegt u dat de taliban sinds uw vertrek minstens 1 keer week langskomen bij u thuis. Zij zouden dan heel het huis doorzoeken en uw moeder bedreigen (CGVS, p. 12). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban gedurende 2 jaar elke week het huis van uw ouders doorzoeken en uw moeder bedreigen wanneer ze u niet konden vinden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst, die hier niet betwist worden. De dreigbrief van de taliban en de medische attesten met betrekking tot de verwondingen van uw vader zijn niet in staat de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Wat betreft het document van PMS, de ngo waarvoor uw vader werkte, dient gezegd dat dit de geloofwaardigheid van het werk van uw vader eerder ondermijnt dan bevestigt. Een van de medische attesten van uw vader werd immers ook uitgereikt door PMS. Hierop wordt echter expliciet melding gemaakt van jullie problemen met de taliban. Gezien deze problemen niet geloofwaardig werden geacht kan dan ook ernstig getwijfeld aan de authenticiteit van dat document en het andere door dezelfde organisatie in dezelfde maand uitgereikte document. Louter op basis van de door u neergelegde foto's kan niet besloten worden dat uw vader voor PMS werkt. Het attest van de FOD Justitie is een bevestiging dat uw originele taskara werd ingehouden, wat op zich niets toevoegt aan uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Dar-e Noor van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans

om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is.

Uit uw verklaringen blijkt u een ondernemende jongeman te zijn. U heeft de laatste 2 jaar voor uw vertrek een winstgevende winkel in hout beheerd (CGVS, p. 4). Het feit dat u in die periode, volgens uw verklaringen, nog minderjarig was bevestigd uw ondernemende aard (CGVS, p. 2). Verder blijkt u een tante te hebben in de stad Jalalabad waar u de laatste dagen voor uw vertrek doorbracht (CGVS, p. 8 en 9). Er kan dan ook worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 19 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het recht op bijstand van een advocaat. Verzoeker geeft hierbij aan dat de dossierbehandelaar tijdens het gehoor niet naar het Nederlands vertaalde, maar wel naar het Engels. De raadsman werd voor aanvang van het laatste gehoor niet in kennis gesteld van het gebruik van de Engelse taal bij het gehoor, waardoor het recht op bijstand door een advocaat wordt geschonden. Van verzoekers raadsman kan niet worden verwacht dat hij de Engelse taal machtig is en kan dus ook niet worden verwacht dat hij binnen de Nederlandstalige asielprocedure tijdens het gehoor de belangen van zijn cliënt in de Engelse taal behartigt.

De *in casu* relevante eerste paragraaf van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het onderzoek van de in de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Deze wetsbepaling regelt aldus het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. De Raad stelt vast dat de gehoorverslagen en de bestreden beslissing in het Nederlands werden opgesteld, zodat aan de vereiste van de proceduretaal is voldaan. Geenszins legt dit artikel de verplichting op dat de tolk, die de verklaringen van een asielzoeker vertaalt, rechtstreeks naar de proceduretaal dient te vertalen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257).

Het voormelde artikel 19 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt :

“ § 1. De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon.

De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen.

Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor.

De afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon belet de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.

§ 2. De advocaat of de vertrouwenspersoon heeft de mogelijkheid op het einde van het gehoor mondelinge opmerkingen te geven.

[...]"

Zoals reeds eerder gesteld is er geen bepaling gekend die stelt dat de tolk die tijdens het interview aanwezig is, rechtstreeks moet vertalen naar de proceduretaal. Bovendien toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat zijn raadsman daadwerkelijk werd verhinderd in de bijstand aan zijn cliënt omwille van een taalbarrière. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekers raadsman het gehoor van bij aanvang bijwoonde. Nergens uit het gehoorverslag, behalve op het einde van het gehoor, dat om 15.45 uur werd afgesloten, blijkt dat verzoekers raadsman een opmerking heeft gemaakt omtrent het gebruik van het Engels.

Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekers raadsman op het einde van het gehoor slechts het volgende stelde: *"(...) procedurele opmerking, engelse tolk, feit dat hier engelse tolk zit dat dat een schending is van recht op bijstand door advocaat, als als advocaat van balie van dendermonde nooit vereiste gekregen dat ik engels moet kunnen, men kan van mij niet verwachten dat ik kan volgenn niet vooraf geïnformeerd,, feit dat hier engelstalige tolk is, in strijd met art 17 van kb 11/07/03, gehoor moet getrouwe weergave zijn van het gehoor, geen garantie dat u perfect weergeeft in nederlands wat tolk in engels heeft gezegd, ook voor uw geen voorwaarde voor werk op CGVS"*. Hieruit blijkt geenszins dat verzoekers raadsman de verklaringen in het Engels niet verstond. Indien verzoekers raadsman daadwerkelijk problemen ondervond met de Engelse taal op het ogenblik dat hij het gehoor begon te volgen en van oordeel was dat hij dienvolgens zijn cliënt niet naar behoren kon bijstaan, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers raadsman onmiddellijk deze problemen zou melden, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. Het feit dat verzoekers raadsman ervoor kiest te wachten tot op het einde van het gehoor om dergelijke opmerkingen te maken, is enkel en alleen aan verzoekers raadsman te wijten. De Raad stelt vast dat verzoekers raadsman door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen klaarblijkelijk niet gehinderd werd om het interview in het Engels te volgen, desnoods tussen te komen of te corrigeren. De schending van het recht op bijstand door een advocaat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan in deze niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003, gezien er geen garantie is dat de notities van de dossierbehandelaar een getrouwe weergave zijn van verzoekers verklaringen, aangezien er geen enkele waarborg is dat de dossierbehandelaar over een voldoende kennis van de Engelse taal beschikt.

Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben gehanteerd, blijkt dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen en dat zijn advocaat niet gehinderd werd om het interview in het Engels te volgen, desnoods tussen te komen of te corrigeren. Verzoeker noch zijn raadsman, die hem bijstond tijdens het gehoor, hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen bij de vertaling van het Engels naar het Nederlands door de interviewer. Verzoeker toont niet aan dat de ondervragende ambtenaar zijn verklaringen niet of verkeerd zou hebben begrepen. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn. De schending van artikel 17, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan niet worden aangenomen.

2.3. Verzoeker stelt voorts dat hij nooit verklaard heeft dat hij etnisch Pashtun zou zijn; hij heeft uitdrukkelijk te kennen gegeven dat zijn etnische afkomst Pashayee is. Verzoeker geeft tevens aan dat hij bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vraag heeft gesteld of hij niet in zijn taal Pashai kan worden gehoord en dat de dossierbehandelaar antwoordde dat er geen tolk was in Pashai en dat het gehoor doorgang diende te vinden in de Pashtou-taal.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag aangaf de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Pashtou beheerst (stuk 14, bijlage 26). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker bovendien uitdrukkelijk dat hij Pashtou spreekt (stuk 12, verklaring, punt 8). Op de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf verzoeker te kennen dat hij problemen had met de tolk Pashtou (stuk 12, vragenlijst; stuk

3, gehoorverslag). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker zelfs bij aanvang van het gehoor en op het einde ervan dat hij de tolk Pashtou goed had begrepen. Ook tijdens het gehoor werden er geen opmerkingen omtrent de tolk gemaakt (stuk 3, gehoorverslag). Waar verzoeker thans aangeeft dat hij bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vraag heeft gesteld of hij niet in zijn taal Pashai kan worden gehoord en dat de dossierbehandelaar antwoordde dat er geen tolk was in Pashai en dat het gehoor doorgang diende te vinden in het Pashtou, dient te worden opgemerkt dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier.

2.4.1. In een derde en vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Verzoekers verklaringen over zijn problemen met Gulab en de taliban zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zijn verzoekers verklaringen over de rol die Gulab in verzoekers winkel speelde niet aannemelijk. Eerst zou hij louter hout hebben geleverd en beheerde verzoeker de winkel alleen (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Na een jaar zou Gulab met verzoekers vader overeengekomen zijn om partner te worden en de opbrengst in twee te verdelen (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker kan echter geen overtuigende verklaring bieden voor het feit dat zijn vader Gulab opeens partner maakt en verzoeker daardoor de helft van de opbrengst aan hem moest afstaan. Eerst zegt verzoeker dat zijn vader dat deed omdat hij zelf niet in de winkel kon staan vanwege zijn werk bij PMS (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Dit overtuigt echter geenszins dat verzoeker de winkel reeds een jaar lang alleen had beheerd (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Wanneer verzoeker dan gevraagd wordt wat het voordeel ervan was om Gulab partner te maken laat verzoeker het opnieuw na een verklaring te geven (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Nadat het verzoeker een derde keer gevraagd wordt stelt hij dat dit was omdat Gulab soms geen hout leverde en door hem partner te maken zou er een garantie zijn dat er steeds hout zou worden geleverd (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Waar verzoeker

thans aanvoert dat de achterliggende reden voor de participatie om Gulab voor de helft te laten participeren gelegen was in het voorstel van Gulab om ook afgewerkte producten in concessie aan te bieden, dient te worden opgemerkt dat dit louter een post factum verklaring is. Het is niet aannemelijk dat verzoeker er op het ogenblik dat de vraag wordt gesteld geen eenduidig antwoord kan geven. Dat hij niet op de hoogte is van de afspraken tussen Gulab en zijn vader en dat zijn taak beperkt is, overtuigt evenmin. Verzoekers winst werd immers met de helft gereduceerd, er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hiervoor onmiddellijk een aannemelijke verklaring kan geven. Overigens verklaarde verzoeker zelf dat zijn vader deze winkel voor hem opende om verzoeker zelf een activiteit te geven en een inkomen te hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 4).

Bovendien zijn verzoekers verklaringen over zijn eigen handelswijze met betrekking tot Gulab en zijn visie over de jihad eveneens niet geloofwaardig. Zo zou Gulab al van in het begin over de jihad hebben gesproken met verzoeker en positief tegenover de strijd tegen de Amerikanen hebben gestaan (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Na een jaar zou hij verzoeker zelfs hebben voorgesteld om wapens te verbergen in de winkel en gezegd hebben dat zij moesten gaan vechten (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker hierover niets aan zijn vader, die zelf voor een buitenlandse ngo werkt, zou hebben verteld (stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 10). Verzoekers eerste verklaring hiervoor is dat hij dacht dat Gulab een gewone tablighi was (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Daarna stelt hij niets tegen zijn vader te hebben verteld omdat hij en Gulab goede vrienden waren (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Aangezien zijn vader bij een buitenlandse organisatie werkzaam was en zijn vader eerder had aangegeven dat hij het een goed idee vond om Gulab partner te laten worden van de winkel, kan worden verwacht dat verzoeker zijn vader desbetreffend op de hoogte bracht (stuk 3, gehoorverslag, p. 10).

Verzoekers verklaringen over het verdere verloop van de gebeurtenissen zijn tevens ronduit ongeloofwaardig en tegenstrijdig. Zo zou verzoeker aan zijn vader hebben verteld dat de taliban hem hebben trachten te rekruteren waarna zijn vader Gulab opbelde en hem vroeg naar hem toe te komen (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat zijn broer hem vertelde dat zijn vader en Gulab door het ANA werden gearresteerd (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker daarentegen dat de politie bij hen binnenviel (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Wanneer verzoeker gevraagd wordt waarom de politie er opeens was kan hij alleen maar gissen en zegt hij dat Gulab misschien door hen gevolgd werd, wat geenszins weet te overtuigen (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). Bovendien is het niet aannemelijk dat ze verzoekers vader arresteerden en verzoeker ongemoeid lieten (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Indien ze Gulab al eerder op het spoor waren en hem volgden kan verwacht worden dat ze verzoeker eveneens zouden willen ondervragen gezien verzoeker 2 jaar met Gulab heeft gewerkt en verzoeker naar zijn huis is geweest. Dat dit niet gebeurde, ogenschijnlijk omdat verzoeker zich op het moment van de arrestatie in een andere kamer in het huis bevond, is niet aannemelijk (stuk 3, gehoorverslag, p. 8).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat het dorp Utran, de plaats waar verzoeker door Gulab werd naartoe gebracht en de achterliggende bergen taliban gebied zijn, merkt de Raad op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde

regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Pashtou en klein beetje Dari en Engels, beschikt over werkervaring in een winstgevende houthandel die hij twee jaar lang zelf runde en heeft een tante in Jalalabad, waar hij de laatste dagen voor zijn vertrek doorbracht (stuk 11; stuk 12, vragenlijst, punt 10; stuk 12, verklaring, punt 8; stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 8, 9). Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn familie bemiddeld is. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader deze zaak voor hem had gekocht om hem een bezigheid en een inkomen te geven (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker verklaarde ook dat zijn vader voor een Japanse organisatie werkte en daar een 15-tal mensen superviseert (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). Waar verzoeker aangeeft dat hij als jonge Pashai zich niet in Jalalabad kan vestigen, omdat hij Pashai is en het niet gemakkelijk is om in de stad te wonen en een huis te huren gelet op het salaris van zijn vader omdat er daar met de mensen van de bergen wordt gelachen, gaat hij voorbij aan zijn eerdere verklaringen en meer specifiek aan het gegeven dat zijn tante daar reeds verblijft. Waar hij thans aangeeft dat hij aldaar zal worden blootgesteld aan de etnische discriminatie welke een algemeen bekend gegeven is voor Pashai in Jalalabad, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een blote bewering is, die geenszins wordt gestaafd. Naar het oordeel van de Raad zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheid in Jalalabad er significant op vooruit is gegaan. In 2012 werd 45 % minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011: AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van AOG ligt meer dan vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid en hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de kant van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er ook sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken is erg klein. Verzoeker verkreeg ter terechtzitting de mogelijkheid om te reageren op voormelde informatie, doch formuleerde geen opmerkingen.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat er in de stad Jalalabad heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker aangeeft dat de vermelding van het feit dat hij van Pashtu-etnie zou zijn in het feitenrelaas foutief is, dient nog te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen.

2.4.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF